

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 1 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1912

ΑΡΙΘΜΟΣ 461

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. 'Ο δρόμος τῷ «Νουμά».
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. 'Η δεκαετηρίδα τοῦ «Νουμά».
ΙΔΑΣ. «Νουμάς» καὶ Δημοτικισμός.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. 'Απάνου στὰ δέκα χρόνια τοῦ «Νουμά».
ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ. 'Ο «Νουμάς».
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ. Πολιτικὴ 'Επιθεώρηση.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Γιατί ὁ «Νουμάς» καὶ γιατί «Νουμάς».
Α. ΤΡΑΝΟΣ. Τὸ μέλλον.
ΦΗΜΙΟΣ. Μουσικοκριτικά.
ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Η φοράδα τοῦ Ρολάντου.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Η ΦΟΡΑΔΑ ΤΟΥ ΡΟΛΑΝΤΟΥ

Βέβαια θὰ τὴν ἔχη ὁ ἀναγνώστης μας ἀκουστά, τὴ νόστιμη ἐκείνη τὴ λαϊκὴ παράδοση τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας, γιὰ τοῦ 'Ρολάντου τὴ φοράδα, τὴ φοράδα τοῦ περίφημου, τοῦ ἐπικοῦ τοῦ ἥρωα, ποῦ ὡς κ' ἓνα του ζωῶ ἐπρεπε φαίνεται νὰ εἶναι θάμα μονάχο. 'Ετσι κιόλας μᾶς τὴν περιγράφουνε εἶναι, λέει, μιὰ φοράδα ποῦ τὸ ταίρι της δὲ βρίσκεις. Τρέχει, ἄνεμος δὲν τὴν πιάνει. Σοῦ ἔχει κ' ἓνα τέτοιο ἀφτί, ποῦ νὰ εἶσαι τοῦ λόγου σου στὴν 'Ανατολὴ καὶ κείνη στὴ Δύση, τὸ βῆμα σου θὰ καταλάβῃ, τὸν ἀνασασμό σου θὰ πάρῃ, ὡς καὶ τὸ λογισμό, στὸ κεφάλι σου μέσα, θάφουκραστῇ. 'Απὸ μίλια καὶ μίλια μακριὰ, μυρίζεται τὸν ἐχτρὸ ἢ τὸν κίντυνο. Εἰδηση σοῦ δίνει ἀμέσως. 'Επειδὴ μιλεῖ, τοῦ 'Ρολάντου ἡ φοράδα. Κουδεντιάζει ὥρες μὲ τὸν καθαλλάρη της, ὅπως δὲ καὶ τὰ ῥωμαϊκά τὰ δημοτικὰ τάλογάκια. Μὰ ἡ φοράδα τοῦ 'Ρολάντου, τί δὲν κάνει; Γράφει, διαβάζει, παίζει σκάκι. Καὶ ἡ ὁμορφιά της πιά δὲ λέγεται. Μοναδικὴ στὸ εἶδος της, ποῦ καὶ τοῦτο εἶναι μοναδικό. Παινέδι δὲν της λείπει. 'Όλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τάχει τοῦ 'Ρολάντου ἡ φοράδα. Τὸ μόνο της ἐλάττωμα, λέει ἓνα παλιὸ τραγούδι, ποῦ ἡ φοράδα φύφησε, πάει.

'Ο **Νουμάς** ποῦ μπορεῖ, σὰ θέλετε, νᾶχη ψεγάδια χίλια καὶ δύο, ἔχει τουλάχιστο ἓνα σίγουρο, ἀρχισίγουρο προτέρημα, καὶ τὸ προτέρημά του εἶναι, ἔχει μόνο ποῦ ζῇ, μὰ ποῦ εἶναι καὶ ζωντανός. Σ' αὐτὸ λοιπὸν ὁ **Νουμάς** βάζει κάτω, θὰ μοῦ πῆτε, τὴ φοράδα τοῦ 'Ρολάντου. 'Ελάτε ἕμω; ποῦ στὸ παινεμένο μᾶς τὸ ῥωμαϊκό, γιὰ τοὺς παινεμένους μᾶς τοὺς 'Ρωμιοὺς, ὅ τι ἄλλο περνᾷ γιὰ προτέρημα, τὸ πιάνουνε γιὰ ἐλάττωμα, κι ὅ τι πάλι ἄλλο περνᾷ γιὰ ἐλάττωμα, βγαίνει γιὰ προτέρημα. Τώρα θὰ μπήκατε στὸ νόημα, δὲ γίνεται. 'Ας ἔχη ὁ **Νουμάς**, σὰν περιοδικὸ ποῦ εἶναι, ὅσα προτερήματα χρειάζονται σ' ἓνα περιοδικό, καθὼς κ' ἡ φοράδα τοῦ 'Ρολάντου εἶχε, σὰ φοράδα ποῦ εἶτανε, ὅσα προτερήματα χρειάζονται καὶ δὲ χρειάζονται σ' ἓνα ζωὸ ἡρωϊκό. Καὶ περισσότερα νὰ εἶχε ὁ **Νουμάς**, δὲ θὰ φελοῦσε, ἀφοῦ τὸ ἐλάττωμά του τὸ ἀσυχώρητο, ξέρετε ποῦ εἶναι; Εἶναι ποῦ ζῇ.

Φέτο ἀβγάτισε μάλιστα τὸ κακό. Νὰ σας δέκα χρόνια σωστούτοινα ποῦ ζῇ ὁ φίλος. Γιὰ τοῦτο κιόλας σὰ νὰ μυρίζουμαι πὼς βγαίνει σήμερα στὴ μέση ἓνας καινούργιος **Νουμάς**. 'Ο **Νουμάς** ἀφτός, παιδιά, εἶναι περιοδικὸ τόσο τέλειο, ποῦ σὲ ὅλη ἀλάκαιρη τὴν 'Εδρώπη νὰ ψάξετε, στὴν 'Αμερικὴ, στὴν 'Ασία, στὴν 'Αφρικὴ, στὴν 'Ωκεανία, παρόμοιο δὲ θὰ βρῆτε. Δὲ μὲ πιστέψετε; Σταθῆτε μιὰ στιγμούλα καὶ θὰ τοῦ ψάλετε ὕμνο μαζί μου, ἐπειδὴ ἀκούστε: ὁ **Νουμάς** ποῦ σὰς λέω, βγαίνοντας στὸ ῥωμαϊκό, κατώρθωσε νὰ μὴν πειράξῃ, νὰ μὴν ἀδικήσῃ, τὸ λοιπὸν καὶ νὰ μὴ θυμώσῃ κανέναν ποτέ του. 'Ο καινούργιος ὁ **Νουμάς**, ἐχτρὸ δὲν ἔχει, δὲν ἔχει ἀντίπαλο. Φτάνει τὸ στόμα του ἀνάοιζῃ, φτάνει λέξη νὰ πῇ, κι ὅλοι ἀμέσως σύφωνοι μαζί του. Καλέ, ἀφήστε, καὶ θὰ διῆτε τί μπερμπάντης, τί ἀχρεῖος, τί ἀσυνείδητος, τί ἐλεεινὸς ποῦ εἶναι ὁ σημερινός μας ὁ **Νουμάς**, ὅταν τὸν συγκρίνετε μὲ τὸ **Νουμά** τὸν καινούργιο, τὸ **Νουμά** ποῦ μερικοὶ δικοὶ μας τὸν συλλογιοῦνται μέρα νύχτα, μὲ ἀφοσίωση, μὲ στοργή, μ' ἔρωτα, μὲ φλόγα, τὸ **Νουμά** ποῦ τὸ μεγάλο του, τὸ μοναδικό του, τὸ ἀπάνταστο προτέρημά του εἶναι ποῦ δὲν ὑπάρχει!

'Εγὼ ποῦ τί νὰ σὰς τὸ κρύφτω; μοῦ ἀρέσει πολὺ ἀπὸ χίλιους ἀνύπαρχτους θησαυρούς, ἓνας παρὰς ὑπαρχτός, ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι φίλος τοῦ **Νουμά** ποῦ ὑπάρχει, τοῦ **Νουμά** ποῦ τὸν διεφτύνει ὁ Ταγκόπουλος, ὁ Ταγκόπουλος ποῦ μὲ τόσο κουράγιο, μὲ